

γ. Πώς ἐπερίμεναν τόν Μεσσία οἱ Ἑβραῖοι

1. Οἱ Ἑβραῖοι ἐπερίμεναν τόν Μεσσία σάν πολιτικό ἡγέτη! Ἀπό παιδιά ἐμάθαιναν, ὅτι ὁ Μεσσίας θά ἔλθῃ σάν πολιτικός ἡγέτης (σάν βασιλιᾶς) νικητής καί τροπαιοῦχος, νά τούς ἐλευθερώσῃ ἀπό τήν δουλεία σέ ξένους λαούς.

Τά λόγια τοῦ προφήτη Ἡσαΐα (ὅτι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ θά ἐρχόταν νά ὑποφέρῃ, καί μάλιστα νά παραδοθῇ σέ θάνατο γιά τόν λαό Του, γιά νά τόν καθάρισῃ ἀπό τήν ἁμαρτία) πολύ λίγοι εὐσεβεῖς Ἰσραηλιῖτες τά ἐπρόσεχαν.

2. Μά ἄς ἰδοῦμε, πῶς μᾶς λένε διάφοροι σοφοί ἐρευνητές, ὅτι ἐπερίμεναν οἱ τότε Ἑβραῖοι τόν Χριστό.

α. Ὁ E.F. Scott (Ἔρνεστ Φίντλεν Σκότ) περιγράφει ὡς ἐξῆς τήν ἐποχή τοῦ Χριστοῦ:

Ἦταν μιά ἐποχή μέ ἄνευ προηγουμένου διακυμάνσεις. Οἱ θρησκευτικοί ἡγέτες μόλις συγκρατοῦσαν τήν μανία τοῦ λαοῦ. Ὅλοι παντοῦ περίμεναν τήν ἔλευση τοῦ ὑπεσχημένου ἐλευθερωτοῦ. Καί διάφορα γεγονότα τῆς πρόσφατης ἱστορίας, τούς ἐνίσχυαν καί ἐτόνωναν αὐτήν τήν προσδοκία.

Μία ὀλόκληρη γενεά Ἑβραίων εἶχε ζήσει κάτω ἀπό τήν ἐξουσία τῶν Ρωμαίων, πού μέ κάθε τρόπο τούς περιώριζαν τίς ἐλευθερίες. **Μά οἱ πίεςεις αὐτές ἐκ μέρους τῶν Ρωμαίων ἐξυπνοῦσαν καί ἐγινάντωναν τό πατριωτικό φρόνημα τῶν Ἑβραίων.**

Αὐτήν λοιπόν τήν δύσκολη ἐποχή, τό ἀρχαῖο ὄνειρο γιά μία θαυματουργική ἀπελευθέρωση καί γιά ἓνα ἐλευθερωτή βασιλιά ἀποκτοῦσε ὅλο καί περισσότερο

σημασία. Τότε ἄρχισαν οἱ πνευμαπικές συμώσεις πού γράφει τό Εὐαγγέλιο.

Γιά τό μεγαλύτερο μέρος τοῦ λαοῦ, **ὁ Χριστός ἦταν Υἱός τοῦ Δαβίδ, πού θά ἔφερνε νίκη καί ἄνθηση στόν λαό τοῦ Ἰσραήλ.** Κάτω ἀπό τό φῶς τοῦ Εὐαγγελίου γίνεται ὀλοφάνερο, ὅτι οἱ ἀντιλήψεις αὐτές εἶχαν κατά κύριο λόγο **ἐθνικιστικό καί πολιτικό χαρακτήρα**².

β. Ὁ Ἑβραῖος λόγιος Joseph Klausner (Ἰωσήφ Κλάουσερ) γράφει:

Μέ τήν πάροδο τοῦ χρόνου ὁ Μεσσίας γινόταν στήν συνείδηση τοῦ λαοῦ **ὄλο καί περισσότερο ἕνας μέγας πολιτικός ἡγέτης**: ἕνας ἄνθρωπος μέ ἐξαιρετές ἠθικές ιδιότητες³.

γ. Ὁ Ἑβραῖος Jacob Gartenhaus (Ἰάκωβος Γκάρ-τενχάους) γράφει:

Οἱ Ἑβραῖοι περίμεναν ἕναν Μεσσία, **πού θά τοῦς ἀπελευθέρωνε ἀπό τό μασίγιο τῶν Ρωμαίων.** Οἱ μεσοσανικές ἐλπίδες καί προσδοκίες σέ πρῶτο πλάνο ἐστόχευαν σέ μία ἐθνική ἀπελευθέρωση⁴.

δ. **Ἡ Ἑβραϊκή Ἐγκυκλοπαίδεια** (Jewish Encyclopaedia) γράφει:

Οἱ Ἑβραῖοι διψοῦσαν νά ἰδοῦν **τόν ἐλευθερωτή τους, τόν ἀπόγονο τοῦ Δαβίδ, πού θά τοῦς ἀπάλλασε**

2. Scott, Ernest-Findlay, Kingdom and the Messiah, Edinburgh 1911, p. 55.

3. Klausner, J. The Messianic Idea in Israel, New York 1955, p. 23.

4. Gartenhaus, J. The Jewish Conception of the Messiah, ἐν Christianity Today 1970, March 13, p. 8-10.

ἀπό τόν μιστό ζυγό τῶν ξένων σφετεριστῶν τῆς λαϊκῆς ἐξουσίας: πού θά ἔθετε τέρμα στήν κυριαρχία τῶν ἀσεβῶν εἰδωλολατρῶν Ρωμαίων: καί θά ἴδρυνε μία βασιλεία εἰρήνης καί δικαιοσύνης⁵.

Ἦταν ποτέ δυνατό στους τότε Ἑβραίους μέ τέτοιες προϋποθέσεις νά καταλάβουν, ὅτι ὁ Χριστός δέν κατέβηκε ἀπό τόν σταυρό, ἐπειδή δέν τό ἤθελε ὁ ἴδιος:

Ἀσφαλῶς ὄχι.

δ. Πῶς περίμεναν τόν Μεσσία οἱ μαθητές Του

1. Ὁ Ἰησοῦς δέν ἔμοιαζε καθόλου μέ τήν εἰκόνα, πού ἀπέδιδαν οἱ Ἑβραῖοι στόν Υἱό τοῦ Δαβίδ. **Μά ὁ Χριστός δέν ἦλθε νά γίνῃ ἐπαναστάτης ἐναντίον τῶν Ρωμαίων. Δέν ἦλθε νά κάμῃ νά ἀλλάξῃ ἕνας λαός ἀφεντικό. Δέν ἦλθε σάν ἐθνικός ἀπελευθερωτής, οὔτε σάν λαϊκός ἡγέτης.** Γιά αὐτό ἀκόμη καί οἱ μαθητές Του δυσκολεύτηκαν πολύ νά καταλάβουν, ὅτι μπορούσε νά εἶναι μεσσίας καί σωτήρας τους ἐκεῖνος πού πέθανε στόν σταυρό.

2. Ἄς ἰδοῦμε τί λένε μερικοί μεγάλοι ἐρευνητές γιά τοῦς μαθητές τοῦ Χριστοῦ:

α. Ὁ Millar Burrows (Μίλλαρ Μπάρρουζ) γράφει:

Τά λόγια τοῦ Ἰησοῦ, ὅτι μετά ἀπό λίγο θά Τόν ἐσταύρωναν, οἱ μαθητές Του δέν τά ἄκουσαν **καθόλου**

5. The Jewish Encyclopaedia, vol. 8, New York 1906, p. 508

μέ ενθουσιασμό (Λουκᾶ 9,22)⁷.

β. Ὁ Α.Β. Bruce (Α.Β. Μπριούς) γράφει:

Οἱ μαθητές ἐφαντάζονταν καί ἔλπιζαν, ὅτι ὁ Χριστός δέν τά ἔβλεπε καλά τά πράγματα, καί ὅτι οἱ φόβοι Του τελικά θά ἀποδείχνονταν ἀβάσιμοι! Μά νά τελικά ὁ Χριστός στόν σταυρό! Γιά τούς ἀποστόλους αὐτό ἦταν ξεπεσμός. Σκέτο αἴσχος. Ὁ Μεσσίας στόν σταυρό; Αὐτό ἦταν γι' αὐτούς μιά φοβερή ἀντίφαση, πού δέν ἐπιτρεπόταν οὔτε νά τήν διανοηθῆ κανεῖς!

Γιά αὐτό οἱ μαθητές τόν ἐγκατέλειψαν, ὅταν εἶδαν νά τόν συλλαμβάνουν! Ἐπειδή ἐπίστευαν σέ ἓνα Μεσσία νικητή καί θριαμβευτή, σ' ἓνα Μεσσία, πού θά ὑπότασσε τούς ἐχθρούς του κάτω ἀπό τά πόδια του.

Καί γιά αὐτό, ὅταν τόν εἶδαν δεμένο καί γεμᾶτο αἷματα, ἀδύνατο δεσμώτη τοῦ Πιλάτου, καί ὅταν τόν εἶδαν καρφωμένο στόν σταυρό, νά πεθαίνει σάν κακοῦργος, ὅλες τους οἱ μεσσιανικές ἐλπίδες πού εἶχαν σπηριχθῆ σ' αὐτόν ἔγιναν σκόνη.

Ἀπό τήν ψυχολογία ξέρομε, πώς ἀκούμε ὄχι αὐτό πού μᾶς λένε, μά αὐτό πού ἐμεῖς περιμένομε καί θέλομε νά ἀκούσωμε. Ἔτσι πρέπει νά τό θεωρήσωμε βέβαιο, ὅτι ὅταν ὁ Χριστός τούς προέλεγε τά πάθη του καί τόν θάνατό του στόν σταυρό, **οἱ μαθητές Του δέν ἄκουαν, τί τούς ἔλεγε!** Καί ἔτσι, τήν ὥρα τοῦ πάθους Του ἀποδείχθηκαν ἐντελῶς ἀπροετοιμάστοι⁸!

7. Burrows, Millar. More Light on the Dead Sea Scrolls. London (Secker and Warburg) 1958, p. 58.

8. Bruce, A.B. The Training of the Twelve. Grand Rapids, Kregel Publications 1971, p. 177.